

Polner Zoltán

OKTÓBER HAVA

Megégtek a fák. Sárgák,
vörösek. Szárnyuk vedlő rozsdá.
Ha most őszyben őket látnád,
engem gyászolnál
s nem ismernél az arcomra.

Valamikor egy isten
pusztult el itt a folyó mögött.
Piros csőrű paprikák mostan
s tóduló füzek
lábaják hozzá a ködöt.

Hülédező titkomat
irgalmatlan fellegek vinnék.
A szívem szélbe zuhanó Nap.
Erdőkbe rejti
alkonyok vérfoltos ingét.

Utánam nagy tél támad,
pillédzi a gyönyörű eget.
Hajnalra megleled a fákat,
de én akkor már
vidéknyi hóesés leszek.

Zsávolya Zoltán

BÁZIS PUFFER

Vajon milyen intelligencia-szintre
emelkedek fel (belül: nyugodvást), a sarkon, a sajtos
hamburgerrel vívott sárló küzdelemből? Milyen
koraeste fed egyszer el?, teljesen. Milyet neszez,
majd, egyáltaláni pusztulásom? Hát, kérlek
(nyugszom tovább), mindenestre csúcsra járatott
ez az érzés. Ahogy jön, lecsorog, s puhára facsart
fényei elmerednek (töredékesre cifrázva a dolg
ot): „Kínra - izé - *Knie!*”, (kiáltok). Mert, ládd: nem-e elhasad
közben a térdem tényleg, hogy puffad és okádja a
fájást! (Nézek.) Repedezett erővonalakat
rajoztat (otthon) a plafon is, nem túlzok: a mennyezet
a vég, hogyha a tér csíkjait elomlasztja, be-
repszti, majd meg szaggatni kezdi az Iszony
Vardar, a mindenütti törés. „Oh, a meszelés! Jön már
lefele. Minden [is] megindul, hirtelen.” Egyszóv’, mint-
ha nagyon volna itt valami [erő] a napesőn, a káb
időn: a tavaszi térben, ami mint hasgató nyugovás
bújik meg bennem, itt a sarkon (: pihenvést)
és szorít, szorít.